

Haagweg 108, Rijswijk (Z-H)
Postbus 1213, 2280 CE Rijswijk
Telefoon: 070 - 390 62 60
Fax: 070 - 398 96 88

Aantjes Zevenberg
ADVOCATEN

REAGEREN: INFO@AANTJESZEVENBERG.NL

NAAR DE WEBSITE: WWW.AANTJESZEVENBERG.NL

ARTIKELN IN DEZE NIEUWSBRIEF

INTERESSANTE ARTIKELN OP INTERNET

Algemene voorwaarden: stiefkindje van menig ondernemer!

[Lees artikel](#)

Recht op vakantie

[Lees artikel](#)

Algemene voorwaarden: stiefkindje van menig ondernemer!

Goede algemene voorwaarden geven structuur aan de contractvorming door een onderneming. Daarmee kan worden voorkomen dat het wiel steeds opnieuw moet worden uitgevonden. Het is dan ook opmerkelijk hoe vaak in handelsgeschieden blijkt dat algemene voorwaarden niet rechtsgeldig overeengekomen zijn en dus niet van toepassing zijn. Daarmee komt de veronderstelde structuur onder de overeenkomst te ontvallen en wordt de uitkomst van het geschil voor de ondernemer hoogst onzeker.

De praktijk rond algemene voorwaarden hangt van ingesleten gewoontes aan elkaar. Het begint al met het opstellen van de voorwaarden. Vaak worden ze samengesteld door 'knippen en plakken': voorwaarden van anderen worden gewoon overgenomen zonder dat wordt nagegaan in hoeverre de voorwaarden daadwerkelijk aansluiten bij de wijze van zaken doen van de eigen onderneming.

Wijkt de praktijk af van de theorie, dan zal in een rechtszaak de praktijk toch echt de doorslag geven. Kortom, gebruik de voorwaarden van anderen als inspiratiebron, maar zorg voor eigen maatwerk en laat het resultaat toetsen door een kritische en deskundige adviseur.

Een ander wijdverbreid misverstand betreft de wijze waarop algemene voorwaarden rechtsgeldig worden overeengekomen. Menig ondernemer denkt nog steeds dat als hij zijn algemene voorwaarden maar bij de rechtbank of Kamer van Koophandel deponereert én op het briefpapier vermeldt dat en waar de algemene voorwaarden zijn gedeponeerd, deze algemene voorwaarden op iedere handelstransactie van toepassing zijn. Als u de NS bent, is dat juist. Men kan niet verwachten dat de NS bij de verkoop van een treinticket steeds de algemene voorwaarden ter hand stelt. Maar de Hoge Raad heeft al lang geleden beslist dat voor de gemiddelde MKB-ondernemer de verplichting geldt om de algemene voorwaarden vóór of bij het sluiten van de overeenkomst 'ter hand te stellen' aan de andere contractspartij. Desondanks blijkt in de handelspraktijk steeds maar weer dat ondernemers dat vergeten of bezwaarlijk vinden. Maar zijn de algemene voorwaarden niet vooraf 'ter hand gesteld', dan riskeert men dat de nietigheid van de algemene voorwaarden wordt ingeroepen als het tot een geschil komt.

Wat zijn geaccepteerde manieren van 'ter hand stellen'?

- In de offerte vermelden dat op de aangeboden transactie de algemene voorwaarden van toepassing zijn én dat deze algemene voorwaarden als bijlage zijn aangehecht of dat de algemene voorwaarden op de achterzijde van het offertepapier staan gedrukt. Let op, vermelding van de algemene voorwaarden uitsluitend op de achterzijde van de factuur is onvoldoende. De factuur wordt immers niet vooraf, maar achteraf toegestuurd.
- In de overeenkomst vermelden dat de algemene voorwaarden van toepassing zijn, dat deze algemene voorwaarden aan de contractspartij zijn overhandigd én dat door ondertekening van de overeenkomst de contractspartij de ontvangst van de algemene voorwaarden bevestigt.
- Door periodiek (bijvoorbeeld eenmaal per jaar) de algemene voorwaarden aan de vaste afnemers toe te sturen en mee te delen dat dit de algemene voorwaarden zijn waaronder u transacties pleegt aan te gaan. Dit gebeurt regelmatig indien partijen zaken doen aan de hand van een catalogus die periodiek wordt verstrekt. De algemene voorwaarden worden dan in de catalogus opgenomen.
- Door bij elektronisch zakenverkeer de algemene voorwaarden als bijlage aan de contractspartij bij het doen van een bestelling duidelijk de acceptatie van de algemene voorwaarden te laten afvinken.

[... terug naar boven](#)

Recht op vakantie

Een zieke werknemer heeft ook recht op vakantie, zo meent de Grand Chamber van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. Deze Europese rechter besliste vorig jaar dat alle werknemers recht hebben op vier weken vakantie per jaar met doorbetaling van loon, ongeacht hun gezondheidstoestand. Dit recht volgt uit een EG-richtlijn uit 2003. Deze uitspraak heeft in potentie grote gevolgen voor Nederland, aangezien het Nederlands Burgerlijk Wetboek in strijd blijkt te zijn met die richtlijn.

In ons Burgerlijk Wetboek is bepaald dat de volledig arbeidsongeschikte werknemer alleen vakantiedagen opbouwt over de laatste zes maanden waarin hij niet heeft kunnen werken. Stel dat een werknemer recht heeft op 20 vakantiedagen per jaar (het minimum) en twee jaar lang arbeidsongeschikt is, dan heeft hij op grond van de Nederlandse wet recht op 10 vakantiedagen over die periode. Als de werknemer na zijn ziekte nog in dienst is, kan hij die dagen dan alsnog opnemen. Als de arbeidsovereenkomst wordt beëindigd, moeten die vakantiedagen worden uitbetaald.

Achterliggende gedachte van de Nederlandse wetgeving is dat een zieke werknemer geen vakantie nodig heeft en dat moet worden voorkomen dat een werknemer een 'stuwmeer' aan vrije dagen opbouwt. De Nederlandse regering heeft de EG-richtlijn destijds min of meer bewust aan haar laars gelapt, omdat zij vond dat alleen een actieve werknemer volledig recht heeft op vakantiedagen.

Het Hof van Justitie is echter van oordeel dat een werknemer ook tijdens ziekte jaarlijks minimaal vier weken vakantie per jaar moet worden toegekend. Dit is een bijzonder belangrijk beginsel van communautair sociaal recht, aldus het Hof, gezien het doel van de jaarlijkse vakantie: "de werknemer in staat te stellen uit te rusten en over een periode van ontspanning en vrije tijd te beschikken".

Dit houdt in dat de tijdens ziekte opgebouwde vakantiedagen niet mogen vervallen, want - zo redeneert het Hof - vakantieverlof heeft een ander doel dan ziekteverlof. Het Hof zegt dat nationale regelgeving of gebruiken enerzijds mogen bepalen dat de werknemer die vakantiedagen mag opsparen totdat hij weer beter is. Anderzijds mogen wet of gebruik ook bepalen dat de werknemer die vakantiedagen tijdens zijn ziekteperiode mag opnemen. Financiële vergoeding moet volgen als de arbeidsovereenkomst eindigt, waardoor de werknemer zijn vakantiedagen niet meer kan opnemen.

Inmiddels heeft het Amsterdamse gerechtshof zich uitgelaten over de betekenis van de EG-richtlijn en de uitspraak van het Hof van Justitie voor de Nederlandse arbeidsrecht-praktijk. Het gerechtshof heeft geoordeeld dat de Nederlandse wetgeving die vakantiedagen laat vervallen, inderdaad in strijd is met Europees recht, maar dat burgers (in dit geval werknemers) daar bij de Nederlandse rechter geen beroep op kunnen doen. Een hele geruststelling voor de werkgever.

Dit betekent dat de wetgever nu aan zet is: die zal het Burgerlijk Wetboek moeten aanpassen zodat het in overeenstemming komt met EG-recht. Tot die tijd kan een werknemer in rechte geen aanspraak maken op meer vakantiedagen dan de wet nu toekent (namelijk: alleen de vakantiedagen die tijdens de laatste zes maanden van de arbeidsongeschiktheid werden opgebouwd). De kans is groot dat een werknemer na aanpassing van de Nederlandse wet alsnog naar de rechter kan gaan om die dagen uitbetaald te krijgen. Een werknemer die twee jaar ziek thuis is geweest, heeft dan minimaal recht op niet 10, maar op 40 vakantiedagen.

Ondertussen is de vraag wat de werkgever kan doen om te voorkomen dat een werknemer tijdens zijn arbeidsongeschiktheid een verlofstuwmeer opbouwt, waar de werknemer na de te verwachten wetswijziging aanspraak op kan maken. Het opnemen van vakantiedagen tijdens ziekte is in Nederland niet gebruikelijk, maar de wet bepaalt hierover niets. Het is dus aan de werkgever en werknemer om te bepalen of de vakantiedagen worden opgenomen of worden opgespaard. Mogelijk zal de wetgever zich hier ook over uitspreken. Hoe dan ook: het zal nog even wennen zijn als de Nederlandse wet in de toekomst verandert.

[... terug naar boven](#)

Afmelden

Indien u deze nieuwsbrief niet meer wenst te ontvangen kunt u zich hiervoor afmelden door dit kenbaar te maken middels het sturen van een mail aan ons kantoor. Klik hiervoor op een van de knoppen bovenaan deze nieuwsbrief.

Disclaimer

Hoewel bij het samenstellen van de inhoud van deze digitale nieuwsbrief de uiterste zorg is nagestreefd, sluiten de samenstellers van deze digitale nieuwsbrief iedere aansprakelijkheid uit voor onjuistheden, onvolledigheden en eventuele gevolgen van het handelen op grond van informatie die in of via deze digitale nieuwsbrief beschikbaar is.

Gewijzigde Wet voorkeursrecht gemeenten door Tweede Kamer aangenomen

Een verrommelde wet die nodig aan herstructurering toe was. Dat was in Ruimtelijke ordening jargon de aanleiding voor de modernisering en vereenvoudiging van de uit 1981 stammende Wet voorkeursrecht gemeenten (Wvg). De Wvg heeft tot doel om gemeenten, provincies en het Rijk bij het uitvoeren van hun ruimtelijk beleid een betere uitgangspositie te geven op de grondmarkt. Het voorkeursrecht is daarbij het recht om als eerste te kunnen reageren op een aanbod tot verkoop van gronden. Op die manier kan speculatie met gronden worden voorkomen.

De wet bleek bij de evaluatie in 2000 gekenmerkt te worden door complexe procedures. De eerste stap in de vereenvoudiging is gezet door de invoeringswet Wro die 1 juli 2008 in werking is getreden. Daarin is de Wvg aangepast aan de planvormen uit de Wro, hebben het Rijk en de provincies de voorkeursrechtbevoegdheid gekregen en is de procedure tot aanwijzing van gronden voor een voorkeursrecht sterk vereenvoudigd. Dat heeft geleid tot een aanzienlijke lastenverlichting voor gemeenten.

In het wetsvoorstel tot wijziging van de Wet voorkeursrecht gemeenten waarmee de Tweede Kamer 16 februari 2010 instemde wordt de Wvg verder vereenvoudigd.

De belangrijkste verbeteringen in het wetsvoorstel zijn:

- de vernieuwde regeling van bekendmaking en inwerkingtreding van voorkeursrechten. Daarmee wordt de kenbaarheid van geldende voorkeursrechten sterk verbeterd en een lastenverlichting voor notariaat en gemeenten gerealiseerd;
- vereenvoudiging van de aanbestedingsprocedure en rechterlijke procedures;
- een groot aantal andere zaken die de werking van de wet in de praktijk zullen verbeteren.

[... lees verder op Internet](#)

Kamer akkoord met langer tijdelijk contract

Een meerderheid van de Tweede Kamer, inclusief de PvdA, heeft recent ingestemd met het plan om gedurende economische crisis toe te staan dat jongeren langer met een tijdelijk contract werken. De PvdA diende recent nog een wijzigingsvoorstel in om dat plan te beperken.

Op basis van een motie wordt het in principe tot 2012 voor werkgevers mogelijk om jongeren tot 27 jaar langer een flexcontract te geven dan nu is toegestaan. Het idee is om werkgevers tijdens de crisis te verleiden jongeren die vaak een tijdelijke aanstelling hebben, langer in dienst te houden.

De PvdA wilde misbruik tegengaan door werkgevers te verplichten een ontslagvergoeding te betalen, als ze na het langer tijdelijk contract de jonge werknemers alsnog op straat zetten. Het PvdA-amendement kon niet rekenen op een meerderheid. Alleen oppositiepartij SP die tegen ruimere inzet van flexcontracten is, steunde het voorstel van de sociaaldemocraten.

[... lees verder op Internet](#)

Aftopping ontslagvergoeding op de lange baan

De Tweede Kamer heeft besloten het plan om ontslagvergoedingen bij inkomens vanaf 75.000 euro te maximeren tot één jaarsalaris controversieel te verklaren en niet meer te behandelen.

Zowel voormalig coalitiegenoten CDA, PvdA en ChristenUnie als SP, PVV en GroenLinks hebben van begin af aan geprobeerd het wetsvoorstel van minister Donner (Sociale Zaken) dat het akkoord van sociale partners moest verankeren, tegen te houden.

Werkgevers hoopten met het aftoppen van ontslagvergoedingen bij inkomens vanaf 75.000 euro de ontslagkosten te drukken. Vakbonden zijn indertijd akkoord gegaan, omdat niet wordt getornd aan de ontslagbescherming van lagere en middeninkomens. Maar de Raad van State waarschuwde voor onrechtvaardige verschillen tussen mensen die net boven of onder de grens verdienen.

[... lees verder op Internet](#)

Verruiming anonieme aangifte

Als er 'gegronde redenen' zijn om te vrezen voor wraakacties van verdachten, zal voortaan ook de identiteit van slachtoffers en getuigen van geweldsdelicten worden afgeschermd. Deze maatregel gaat minister Hirsch Ballin invoeren.

Voor het bestrijden van agressie en geweld is een hoge aangiftebereidheid van groot belang. Slachtoffers die vrezen voor represailles zijn vaak slechts bereid aangifte te doen als hun identiteit niet bekend wordt bij de verdachte. Om die reden wil de bewindsman de mogelijkheden voor het afschermen van de identiteit en adresgegevens in het strafproces uitbreiden. Nu zijn er alleen mogelijkheden tot anonimiteit bij zware georganiseerde criminaliteit. In de nieuwe situatie zal een rechter-commissaris toetsen of geheimhouding van naam en woonadres van getuigen en slachtoffers 'noodzakelijk' is, zodat die gegevens tijdens het proces niet bekend worden. De verdachte moet wel gelegenheid geboden worden de belastende verklaringen te betwisten.

Hirsch Ballin verzoekt politie en het openbaar ministerie deze maatregelen op korte termijn te verwerken in de werkprocessen en in voorkomende gevallen het slachtoffer actief te informeren over de mogelijkheden van (beperkte) anonieme aangifte.

[... lees verder op Internet](#)

Rechter: vertraagde vlucht moet worden vergoed

Nederlandse vliegpassagiers die een vertraging van meer dan drie uur oplopen, of dat in de afgelopen vijf jaar is overkomen, kunnen met terugwerkende kracht tot 600 euro bij hun luchtvaartmaatschappij claimen. Dat blijkt uit een vonnis van de Haarlemse rechtbank.

Het Europese Hof van Justitie bepaalde eind vorig jaar al dat passagiers die een vertraging van meer dan drie uur hebben opgelopen een schadevergoeding kunnen claimen, met een terugwerkende kracht van vijf jaar. Maar om als Nederlander met succes een claim in te dienen, moest eerst een Nederlandse rechter daarvoor een uitspraak hebben gedaan. Dat is nu gebeurd.

Luchtvaartmaatschappij Martinair werd door de rechter veroordeeld tot het betalen van een vergoeding aan twee passagiers die bij een vlucht in 2007 meer dan 24 uur vertraging opliepen. De uitspraak kan maatschappijen vele miljoenen euro's kosten. Er liggen duizenden dossiers bij verzekeraars en het bureau EU-claim. De Europese luchtvaartsector vrees jaarlijks tussen 3 en 5 miljard euro te moeten betalen aan hun passagiers.

[... lees verder op Internet](#)

Donner past collectief ontslag aan: omzeilen niet meer mogelijk

Minister Piet Hein Donner (Sociale Zaken) past een wet aan om het omzeilen van collectieve ontslagen te voorkomen. Het betekent dat bedrijven bij collectief ontslag altijd de vakbonden moeten inlichten, ongeacht de ontslagroute (UWV, kantonrechter of beëindiging met wederzijds goedvinden).

In de praktijk gaan steeds meer bedrijven door de crisis failliet. Bij een faillissement is geen toestemming van het UWV vereist. Volgens de Wet Melding Collectief Ontslag (WMCO) moet de werkgever het voorgenomen ontslag melden aan belanghebbende verenigingen van werknemers als het ontslag twintig of meer werknemers betreft.

Werkgevers omzeilen vaak de wet door met individuele werknemers afspraken te maken over het ontslag. Personeel gaat daarop in door de arbeidsovereenkomst met wederzijds goedvinden te beëindigen.

Donner schrijft in antwoord op Kamervragen dat door de wijziging van de WMCO recht wordt gedaan aan het doel van de wet om tijdig vakbonden in te schakelen bij voorgenomen collectief ontslag. 'De vakbonden weten dan wie er op straat komen te staan, ook als het om individuele afspraken tussen werkgever en werknemer gaat', aldus de woordvoerder. Deze afspraken vallen nu niet onder de meldingsplicht. Volgens de vakbonden wordt zo de wet melding collectief ontslag omzeild.

[... lees verder op Internet](#)